

Sygn. akt II Ca 527/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Renata Tabor (spr.)
Sędziowie:	SSO Bogusław Suter SSR del. Sławomir Kuczyński
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt XI C 1900/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I oddala powództwo,

2. w punkcie II zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

3. w punkcie III nakazuje pobrać od podwoda M. K. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Białymstoku) kwotę 150,75 złotych tytułem brakującej części kosztów sądowych;

II. zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 441 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2.476,17 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem dopłaty do wypłaconego przez pozwanego odszkodowania w ramach ubezpieczenia OC sprawcy szkody komunikacyjnej. Nadto żądał zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 476,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty i jednocześnie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 124 zł z tytułu zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 617 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Nakazał też pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Białymstoku kwotę 150,75 zł z tytułu brakującej części kosztów sądowych.

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 25 stycznia 2012 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej (...), stanowiący własność A. Z. (1). Sprawca zdarzenia posiadał zawartą w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej (nr (...)). Poszkodowany naprawę uszkodzonego pojazdu zlecił zakładowi (...) sp. J.” w C.. Jednakże, z uwagi na fakt, że pojazd ten był mu niezbędny do prowadzenia działalności gospodarczej, poszkodowany zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. W związku z tym zawarł on z wykonującym naprawę jego pojazdu umowę najmu samochodu zastępczego, zgodnie z którą stawka dobową za każdy dzień najmu wynosiła 120 złotych netto. W dniu 15 lutego 2012 roku zakład naprawczy wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...), w łącznej wysokości 9.681,19 złotych (brutto), z czego kwota 7.614,79 złotych dotyczyła kosztów związanych z naprawą uszkodzonego auta, zaś kwota w wysokości 2.066,40 złotych dotyczyła kosztów związanych z wynajęciem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego przez okres 14 dni. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2012 roku powód od nabył właściciela pojazdu - A. Z. (1) całość praw do niniejszego odszkodowania.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności i po przedłożeniu mu w/w faktury VAT dokonał jej weryfikacji. Tytułem kosztów związanych z naprawą pojazdu wypłacił kwotę 5.483,02 złotych, zaś za wypożyczenie auta zastępczego kwotę 1.722 złotych. W sumie z tytułu powyższej szkody wypłacił 7.205,02 złotych.

Sąd I instancji bazując na sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego P. R. (1) uznał, że pozwany jako ubezpieczyciel odpowiada za wyższy koszt naprawy, niż wyliczony we własnej kalkulacji. Sąd Rejonowy przyjął koszt naprawy pojazdu w wysokości 7.614,79 złotych brutto, wynikający z faktury VAT (nr (...)) wskazując, że naprawa przedmiotowego auta, przy użyciu części zamiennych oryginalnych, nie podniesie jego wartości. W ocenie Sądu Rejonowego żądanie powoda w zakresie odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu należało uwzględnić w całości, gdyż wyliczony przez biegłego koszt naprawy przedmiotowego auta (7.638,28 złotych), niemal pokrywał się z żadaną z tego tytułu przez powoda kwotą (7.614,79 złotych), a różnica między nimi była bardzo niewielka. Z tych przyczyn Sąd Rejonowy mając na uwadze koszty związane z naprawieniem uszkodzonego pojazdu w wysokości 7.614,79 złotych oraz kwotę wypłaconą dotychczas przez pozwanego z tego tytułu w wysokości 5.483,02 złotych, przyznał powodowi tytułem odszkodowania kwotę 2.131,77 złotych.

Sąd Rejonowy uznał, że powodowi należy się odszkodowanie z tytułu wynajmu samochodu zastępczego, gdyż zgodnie z wyliczeniami biegłego P. R. uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego za okres 14 dni wynosi zgodnie z przedstawioną przez powoda fakturą VAT kwotę 2.066,40 złotych brutto. Stawka za wynajem pojazdu zastępczego w wysokości 120 złotych netto za dobę nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu Rejonowego, gdyż

w świetle opinii biegłego sądowego jest to średnia stawka występująca na rynku (...). Ponadto jej wysokość obejmuje wszystkie koszty związane wynajęciem pojazdu. Skoro powód poniósł koszty wynajmu pojazdu zgodnie z fakturą VAT w kwocie 2.066,40 złotych,
a dotychczas pozwany wypłacił z tego tytułu 1.722 złotych, to powodowi należy się z tego tytułu dopłata w kwocie 344,40 złotych.

W konsekwencji Sąd I instancji na podstawie art. 822 k.c., art. 361 k.c. oraz art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu i wynajmu samochodu zastępczego zasądził łączną kwotę w wysokości 2.476,17 złotych. O odsetkach orzekł na mocy art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, zaś o kosztach procesu i brakujących kosztach sądowych zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi pozwanego.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pozwany zarzucając mu:

1) **naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie oceny treści umowy cesji zawartej pomiędzy A. Z. (2) a spółką (...) i wspólnicy s.j. prowadzącą do przyjęcia, że M. K. był uprawniony do wystąpienia z żądaniem zapłaty odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego;**

2) **naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 509 k.c., prowadzące do przyjęcia, że powód M. K. był stroną umowy cesji i nabył skutecznie od A. Z. (2) wierzytelność w postaci odszkodowania za naprawę pojazdu, a także, że przedmiotem umowy cesji była zapłata za wynajem pojazdu zastępczego.**

Wskazując na powyższe uniósł o:

#.

- **zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa,**
- **zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie II i III stosownie do wyniku sporu,**
- **zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,**
- **ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego za wyjątkiem tego, że powód na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność przysługującą właścicielowi uszkodzonego pojazdu wobec pozwanego. Wnioski Sądu Rejonowego nie mają w tym zakresie oparcia w materiale dowodowym i jako takie są dowolne, co czyni zasadnym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W konsekwencji zaskarżone rozstrzygnięcie nie mogło się ostać.

Jak wynika z faktury VAT nr (...) (k. 11), pojazd marki B. stanowiący własność A. Z. (1) został naprawiony w zakładzie (...)

i wspólnicy spółka jawna” w C.. Spółka ta w dniu 10 lutego 2012 roku zawarła

z właścicielem pojazdu umowę cesji wierzytelności (k. 10). Umowę tę podpisał M. K., lecz nie w imieniu własnym, a w imieniu spółki (...) i wspólnicy spółka jawna” w C..

Zgodnie z art. 22 § 1 k.s.h. spółka jawna jest spółką osobową, która prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą, a nie jest inną spółką handlową. Spółka jawna nie posiada osobowości prawnej, ale zgodnie z art. 8 k.s.h. może we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana. Spółka jawna ma więc zdolność prawną i zdolność sądową, czyli ma możliwość występowania w charakterze strony postępowania. Spółka jawna jest wyodrębniona pod względem organizacyjnym i majątkowym od wspólników, działa pod własną firmą, zatem należy traktować ją jak odrębny od wspólników podmiot. W obrocie gospodarczym wobec osób trzecich występuje spółka, a nie jej wspólnicy. Stosownie do art. 29 k.s.h. każdy wspólnik spółki jawnej ma prawo reprezentować spółkę i dotyczy to wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń z umowy cesji wierzytelności zawartej 10 lutego 2012 roku jest spółka (...) i wspólnicy sp.j.” w C., a nie osobiście M. K.. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Wskutek umowy cesji z dnia 10 lutego 2012 roku uprawnienia określone w umowie przysługujące dotychczasowemu wierzycielowi przeszły na cesjonariusza, czyli na spółkę jawną. Powód, choć jest (...) spółki (...) i wspólnicy sp.j.” w C. uprawnionym do jej reprezentowania, to jednak w niniejszej sprawie nie występował w imieniu tejże spółki, lecz w imieniu własnym, jako osoba fizyczna, domagając się zasądzenia na swoją rzecz całej kwoty objętej pozwem. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał za zasadny podniesiony w apelacji zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Uwzględnienie najdalej idącego zarzutu apelacyjnego skutkowało tym, iż niecelowa była ocena, czy umowa cesji obejmowała również koszt wynajęcia pojazdu zastępczego, gdyż okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla treści rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo w całości.

Z uwagi na zmianę zaskarżonego orzeczenia co do meritum Sąd Okręgowy zmienił również punkt II i III wyroku Sądu Rejonowego i zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu kosztami procesu, jak też brakującymi kosztami sądowymi, obciążył powoda, jako stronę przegrywającą spór.

Na koszty procesu za pierwszą instancję wyłożone przez pozwanego składa się opłata skarbowa od udzielonego pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), co łącznie daje kwotę 617 złotych. Tak ustalonymi kosztami procesu należało obciążyć powoda na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Skoro powództwo podlegało oddaleniu w całości, to powód na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. został obciążony również brakującymi kosztami sądowymi w kwocie 150,75 złotych.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. z uwagi na uwzględnienie apelacji w całości, obciążając nimi powoda, jako przegrywającego sprawę. Na koszty te składa się opłata sądowa od apelacji w wysokości 124 złotych, opłata skarbowa od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 300 złotych ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), co łącznie daje kwotę 441 złotych.